

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

Cet ouvrage a bénéficié du soutien des Programmes
d'aide à la publication de l'Institut français.

Această carte a apărut cu sprijinul Programelor de
susținere a publicării ale Institutului Francez.

ANTOINE LAURAIN
PĂLĂRIA
PREȘEDINTELUI

Traducere din franceză de
DORU MAREȘ

HUMANITAS
fiction

Redactor: Iuliana Glăvan
Lector: Gabriela Riegler
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Cristina Jelescu
DTP: Emilia Ionașcu, Carmen Petrescu

Tipărit la Paper Print – Brăila

ANTOINE LAURAIN
LE CHAPEAU DE MITTERRAND
Copyright © Flammarion, 2012
All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2018,
pentru prezenta versiune românească

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LAURAIN, ANTOINE
Pălăria Președintelui / Antoine Laurain; trad. din franceză
de Doru Mareș. – București: Humanitas Fiction, 2018
ISBN 978-606-779-325-3
I. Mareș, Doru (trad.)
821.133.1

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 021/311.23.30

Faptul de a avea o pălărie pe cap îți oferă
o autoritate incontestabilă asupra celorlalți.

TRISTAN BERNARD

Daniel Mercier urca scările Gării Saint-Lazare prin mijlocul puhoiului de lume care le cobora. Pe lângă el treceau bărbați și femei cu serviete în mână, sau chiar cu valize. Pe frunte li se citea îngrijorarea, iar pasul le era grăbit. Putea fi răsturnat cu ușurință în îmbulzeală, însă el avea senzația că toate se dădeau la o parte din drumul lui. Ajuns sus, a străbătut holul și s-a apropiat de zona peroanelor. Oamenii se îmbulzeau la coborârea din trenuri, formând un val uman neîntrerupt prin care și-a croit drum până la panoul de afișaj al orului. Trenul lui sosea la linia 23. A urcat din nou câteva zeci de metri și a ajuns în fața aparatelor pentru validat biletele.

La ora 21.45, trenul 78654 a intrat în gară cu un scârțâit, apoi și-a eliberat pasagerii. Daniel și-a înălțat gâtul, căutându-și din priviri nevasta și băiatul. Întâi a zărit-o pe Véronique, care i-a făcut un semn, după care a schițat în aer, în jurul capului, un cerc, urmat de o grimasă de uimire. La rândul lui, Jérôme s-a

strecurat până lângă tatăl lui și i s-a lipit de picioare de era cât pe ce să-și piardă echilibrul. Véronique a sosit și ea, abia mai respirând, privindu-și lung bărbatul.

— Cu pălăria asta ce mai e?

— Păi e pălăria lui Mitterrand.

— Da, cum să nu, pălăria lui Mitterrand.

— Ba nu, a protestat Daniel, vreau să zic că e *chiar* pălăria lui Mitterrand.

La gară, când a anunțat-o că era „chiar pălăria lui Mitterrand“, Véronique s-a uitat la el înclinând capul, încruntând ușor sprâncenele, ca de fiecare dată când se întreba dacă e pe bune ori nu. La fel făcuse și când Daniel o ceruse în căsătorie, ba chiar și la prima întâlnire, când îi propusese să viziteze o expoziție la Beau-bourg. Pe scurt, acea ușoară încruntare care-l făcuse, printre altele, să se îndrăgostească de ea.

— Ai de gând să-mi explici chestia asta? l-a întrebat neîncrezătoare.

— Tati, chiar porți pălăria lui Mitterrand?

— Da, a răspuns Daniel luându-le bagajele.

— Deci ești președinte?

— Da, sunt președinte, a admis Daniel, pe care sugestia infantilă îl satisfăcea pe deplin.

Cât a ținut drumul cu mașina, Daniel a refuzat să ofere chiar și cea mai mică informație.

— O să vă povestesc totul acasă.

În zadar a insistat Véronique, nu era nimic de negociat. Ajunși la etajul șaisprezece al blocului lor turn din arondismentul XV, Daniel i-a anunțat că pre-

gătise deja masa. Un platou cu carne roșie și pui, o salată de roșii cu busuioc și încă un platou cu brânzeturi, ceea ce a provocat un oftat admirativ din partea lui Véronique, deoarece bărbatul ei nu gătea din proprie inițiativă decât de câteva ori pe an.

— Înainte de orice însă, să bem ceva. Ia loc, a adăugat Daniel, care nici gând să-și scoată pălăria de pe cap. Véronique s-a așezat, la fel și Jérôme, care s-a ghemuit lângă ea. Pentru noi, a zis bărbatul ciocnindu-și paharul cu al soției, în timp ce Jérôme îi imita cu paharul de oranjadă Banga.

Daniel și-a scos pălăria și i-a întins-o lui Véronique. Aceasta a luat-o cu delicatețe și și-a trecut un deget peste fetru, imitată imediat de Jérôme.

— Ești curat pe mâini? l-a întrebat, cam speriată, Véronique.

După care a întors pălăria și privirile i s-au oprit pe banda interioară din piele, pe care se puteau citi două litere cusute cu fir de aur: F. M. Véronique și-a ridicat ochii spre Daniel.

În urmă cu o zi, Daniel își lăsase Golful înaintea unei intersecții. Oprise radioul care difuza melodia aceea în care o tânără se tot bălbâia cum că preferă vata oricărui alt material. Era hitul momentului, iar refrenul lui lent și săcâitor începuse să-i cam iasă pe nas. Încercase să-și maseze umerii care-l dureau și să-și trosnească gâtul fără succes. Nu mai primise nici o veste de la soția și de la copilul lui plecați în vacanță, în Normandia, la socri. Poate că, totuși, va găsi un mesaj pe robot, când se va întoarce acasă. Caseta telefonului începuse să cam dea semne de oboseală de câteva zile. Trebuia să cumpere una nouă. Cum o fi fost pe vremea când nu exista robot? se întreba. Telefonul suna în gol, nu era nimeni la celălalt capăt al firului, avea să revină. Și gata.

Ideea de a merge singur la cumpărături, apoi de a-și găti în apartamentul tăcut i se păruse de neconceput. Un restaurant, o minunată braserie, imaginile acestea

începuseră să-l atragă pe la patru după-amiază, pe când controla cheltuielile celor însărcinați cu deplasarea la Sogetec. Trecuse mai bine de un an de când nu mai intrase într-o braserie renumită. Ultima dată fusese cu Véronique și Jérôme. La numai șase ani, cel din urmă fusese foarte cuminte. Comandaseră un platou cu fructe de mare Royal, o sticlă de vin alb Pouilly-Fuissé și o tocăniță cu piure pentru Jérôme, care declarase, spre marele regret al tatălui său, că nu are de gând să guste stridiile.

— Nici măcar una?

— Nu, răspunsese copilul scuturând din cap.

— Are tot timpul, pledase Véronique în favoarea lui.

Mda, așa era, Jérôme avea tot timpul. Acum era opt seara, frigul de început de iarnă apăsa deja orașul, iar rumoarea citadină și zgomotul circulației deveniseră parcă mai înfundate. Trecuse de mai multe ori cu mașina prin fața acestei braserii. Ezitase o vreme între bulevard și o stradă alăturată, însă până la urmă o zărise. Asta era, o braserie cu scară exterioară, cu stururi mari și roșii și chelneri cu șorțuri albe.

Avea să ia o masă de unul singur, fără soție și fără copil. Lucru care nu i se mai întâmplase de înainte de căsătorie. Numai că, pe vremea aceea, salariul nu-i permitea localuri atât de renumite. Dar chiar și așa, fie și în cele mai modeste restaurante în care intrase, mâncase întotdeauna bine și nu simțise nevoia de companie pentru a degusta un cârnăcior, o friptură sau o farfurie de rapane. În lumina șovăitoare a iernii, se

anunța o seară de celibatar. Expresia i-a plăcut în mod deosebit. O seară de celibatar, și-a zis încă o dată trântind portiera Golfului. Daniel simțea nevoia de a se „regăsi“, după cum spusese o invitată într-o emisiune de la Antenne 2, o psihoterapeută care scrisese o carte despre stresul la serviciu, carte pe care tocmai și-o promova. Lui Daniel, formularea i se păruse plină de bun-simț. Avea să întreprindă această escapadă gastro-nomică spre a se regăsi, a scăpa de stresul din timpul zilei, de cifrele de la contabilitate și tensiunile recente ca urmare a reorganizării serviciului financiar. Jean Maltard preluase direcția, iar Daniel, ca director adjunct, considera că numirea respectivului nu prevestește nimic bun. Nici pentru serviciu, nici pentru el. Traversând bulevardul, s-a hotărât să-și alunge din minte gândurile negre. Imediat ce-am să împing ușa grea a braseriei, nu vor mai exista nici Jean Maltard, nici dosarul Sogetec, nici facturile și nici TVA-ul, ci doar un platou Royal pentru mine.

Chelnerul cu șorț alb i-a luat-o înainte de-a lungul șirului de mese la care cupluri, familii și turiști stăteau de vorbă zâmbind sau clătinând din cap, cu gura plină. În trecăt a zărit în farfurii fructe de mare, antricoate cu cartofi fierți, vrăbioare bearnaze. La intrare, șeful de sală, un bărbat cu o siluetă eliptică și cu o mustață subțire l-a întrebat dacă are rezervare. Pentru o clipă, Daniel și-a închipuit că seara va fi ratată.

— Nu am avut timp, a răspuns cu o voce impasibilă.

Șeful de sală a ridicat din sprânceana stângă uitându-se atent la lista de rezervări pentru acea seară. O tânără blondă s-a apropiat de el:

— Acum o jumătate de oră a fost decomandată masa doisprezece, l-a anunțat arătând cu degetul unde va fi pe listă.

— Și nu-mi spune și mie nimeni? a replicat înțepat șeful de sală.

— Am crezut că v-a spus Françoise, i-a răspuns încet fata, înainte de a se îndepărta.

Șeful de sală a închis pentru o secundă ochii, cu o strâmbătură dureroasă ce sugera că se stăpânea cu greu să nu se înfurie din pricina gravei greșeli a subordonaților.

— Veți fi condus la masa dumneavoastră, domnule, i-a spus lui Daniel, însoțindu-și fraza cu o mișcare din bărbie către destinația cunoscută de ajutorul de chelner care s-a apropiat imediat.

Braseria avea ca întotdeauna fețe de masă de un alb sclipitor, albăstrui aproape, care-ți ardea privirile precum zăpada sporturilor de iarnă. Paharele și tacâmurile din argint pur și simplu străluceau. Pentru Daniel, luminozitatea aparte a meselor din marile restaurante era chiar simbolul luxului. Același ajutor de chelner a revenit cu meniul și lista de vinuri. Daniel a deschis copertele îmbrăcate în imitație roșie de piele și a început să răsfoiască meniul. Prețurile depășeau cu mult ce-și închipuise, dar s-a hotărât să lase deoparte acest amănunt. *Platoul Royal cu fructe de mare* se afla chiar în mijlocul paginii, atrăgând atenția prin caligrafia îngrijită: stridii Fines de Claire, scobite ori plate de Bretagne, o jumătate de crab, scoici Mercenaria și Arctica, Venus verrucosa, Glycymeris ori Littorinalittorea, crevete mari, langustine, rapane, migdale, creveți de nisip. A luat apoi lista de vinuri și a căutat un Pouilly-Fuissé sau un Pouilly-Fumé. Și acestea erau mai scumpe decât se așteptase. Cu toate astea, a comandat un platou și o jumătate de sticlă de Pouilly-Fuissé.